

Det er helt tydeligt, at der er uenighed. Der er også polemik. Der er også en frustreret opposition, som har glemt, hvad den selv gjorde som regering. Det skal jeg vende tilbage til, for det er jo ret underholdende.

Men jeg vil godt starte med det overordnede, for jeg syntes, det var rigtig godt, at vi fik en overordnet debat. Jeg synes, det er rigtigt set, både fra højre og venstre og midten her i salen, at ulandspolitik og bistandspolitik også er sikkerhedspolitik, og det er fremtidssikringspolitik. Så vidt er vi enige.

Jeg ser foran os her i verden tre meget store problemer, som vil vokse de næste 20 år.

Det ene er befolkningstilvæksten. Hvis ikke vi får den under kontrol, så kan vi stort set ikke løbe fattigdommen ned. Den er så kraftigt eskalerende, at der skal en kolossal masse nye arbejdspladser til, så mange, at det næsten overgår fantasien for, hvor mange arbejdspladser man kan skabe, hvis ikke befolkningstilvæksten sættes ned.

Hvis det så lykkes os at skabe alle disse arbejdspladser, som er nødvendige, for at man ikke får yderligere fattigdom, altså mere fattigdom, end man har i dag, så skal der altså skabes meget arbejde, så skal der skabes megen produktion, og så skal den produktion jo kunne sælges til ilandene, for ellers bliver disse ulande jo ikke rigere, og så får de ikke eksporteret sig ud af fattigdommen. Det kræver en Global Deal, som vi skal drøfte under næste punkt på dagsordenen, hvor både ilandene og ulandene går ind i det. Så er der det tredje punkt. Hvis det virkelig lykkes os at få skabt al den produktion og alle de arbejdspladser, som skal til, for at fattigdommen ikke vokser, men tværtimod bliver mindre og mindre, samtidig med at befolkningstilvæksten ikke tager til, så får vi nogle økologiske problemer, for så kommer produktionen jo til at betyde, at der bliver mere træk på jordens ressourcer og mere forurening, hvis ikke vi får lavet den øgede produktion i form af en bæredygtig udvikling og med mere overførsel af renere teknologi fra den rige verden til den fattige verden.

Det er de tre store problemer, og hvad gør vi så ved det? Ja, der gør vi jo faktisk det, at vi koncentrerer vores indsats, og vi udpeger nogle nye indsatsområder, fordi vi har set, at dette er de tre store problemer, som hænger sammen, og som skal løses i sammenhæng. De kan ikke løses for en, f.eks. det ene problem det ene årti, eksempelvis befolkningstilvæksten, og produktio-

nen det andet årti og økologien det tredje årti, for så går en af de der ting galt.

Derfor vil man se, at det, regeringen har arbejdet med her, er en sammenhængende politik, hvor vi sætter ind efter den analyse, vi har lavet. Danmark er et lille land. Vi har ikke 150 mia. kr. til rådighed til det, som verden mindst har brug for, måske er det 400 mia. kr., der er brug for. Det har vi ikke, men så kan vi lægge vores lod ind og formulere en politik og skabe en politik, som går ind i disse tre områder, og det gør vi så.

Men befolkningstilvæksten, hvad gør vi der? Ja, der ved vi jo, at hvis kvinderne kommer med i udviklingsprocessen, hvis kvinderne får uddannelse, så sænkes befolkningstilvæksten, så fødes der færre børn, så kan vi få dæmpet den tilvækst, som ellers løber af sted med fattigdommen og gør den større og større.

Det er derfor, man vil se i det her arbejde, regeringen har fremlagt, og som vi diskuterer i dag, at der sættes ny fokus på kvindepolitikken, og der skabes en ny pulje til bekæmpelse af fattigdom med særlig henblik på kvindernes plads i den situation, og at vi sætter fokus på udvikling.

Det vil sige, at vi i stedet for at sprede os over en kolossal masse ting, som man har gjort før i tiden, fordi man har haft automatisk voksende beløb hele tiden – man har spredt sig over en masse ting, hvor man ikke rigtig har kunnet se indflydelsen, og den ene rapport efter den anden har jo også har sagt, at der har været mange mislykkede projekter undervejs – så koncentrerer vi.

Kl. 17.40

Rigsrevisionen har jo også sagt, at der er for meget, der er umåleligt, at Udenrigsudvalget ikke får tilbagemeldinger på, om målene også nås. Det skærper vi også, for ellers går det, som jeg plejer at sige her: Hvad er indflydelsen af denne finger på dette vandglas? Ja, den er meget tydelig lige nu, men når man tager fingeren op, så kan vi ikke se, at den overhovedet har været der. Og sådan skal det ikke gå med den danske bistand, at man ikke kan se, den har været der.

Det næste, vi gør, er, at vi omkring produktion, arbejde, kapital siger: Hvis man følger Kofi Annans forslag, så kan man nå op på 50 mia. i bistand fra verden. Og hvis man så indfører frihandel, så sætter han beløbet til 100 mia. dollar årligt. Se, det batter noget. Hans tal er i øvrigt lavt i forhold til en masse andre beregninger for, hvad frihandel vil give, som jeg har set.